

[Statsministeren]

får et lille overskud i statsfinanserne i år. Det har vi nået i kraft af besparelserne, indkomstpoltikken og opsvinget.

Disse resultater mener jeg oprigtig talt ikke der har været skygge af chance for at nå med oppositionens politik. Så havde vi ikke fået besparelserne, så havde vi ikke fået samme indkomstpoltik, så havde vi ikke fået samme vækst, så havde vi ikke fået underkuddet i statsfinanserne væk, så havde vi heller ikke fået 150.000 nye job fortrinsvis i den private sektor. Oppositionen har efter min opfattelse ikke haft og har stadig ikke noget modstykke til den politik, som føres i disse år, og som regeringen holder fast i.

Svend Auken (S):

Jeg skal først gøre en bemærkning til hr. Niels Helveg Petersen, som blev sur over, at jeg sagde, at der var mange i befolkningen, som mente, at det var aftalt spil, det, der foregik mellem regeringen og det radikale venstre. Jeg ved ikke, om de har ret. Hvis det er aftalt spil, ville det ikke engang forarge mig. Jeg synes, at det måske havde været mere rimeligt, når en regering og et parlamentarisk grundlag skal samarbejde, at man så prøvede at blive enige, før man gik til folketinget, men det kan man altid diskutere frem og tilbage. Jeg vil da gerne anerkende, at selvfølgelig har det radikale venstres indsats, hvis det har været en fri indsats, forbedret påskepakken - ingen tvivl om det - bl.a. ved at fjerne nogle af de ting, som man desværre i sin tid var med til at gennemføre, f.eks. ka-rensdagen.

Så til statsministeren. Jeg vil gerne sige til statsministeren, at jeg hører til dem, der synes, at statsministeren taler for lidt fra folketingets talerstol. Dermed være ikke sagt, at jeg altid er lige begejstret for statsministerens taler. Jeg synes ærlig talt, at der mangler nogle flere plader på grammofonen. Der er efterhånden kun én plade i statsministerens diskotek, og det er den, der hedder: under den internationale nedgang i slutningen af 1970erne og begyndelsen af 1980erne gik det landet dårligt; under det internationale opsving i begyndelsen af 1980erne gik det landet godt. Ja men den tale tror jeg efterhånden ethvert barn kan holde. Det er ikke det, man forventer af statsministeren.

Det, man forventer af statsministeren, er, at han forholder sig til fremtiden, forholder sig til de problemer, vi beskæftiger os med, det vil sige forholder sig til de sociale skævheder, der er i hans samfund, hvor masser af mennesker med undren må sidde og høre statsministeren sige, at nu går det fremad med reallønnen, for de har oplevet, at den er faldet, også under opsvinget, år for år. De arbejdsløse har måttet opleve, at den er faldet med 16 pct. eksempelvis, og statsministeren har sagt, at det kunne han ikke drømme om at lave om på.

Med hensyn til optimismen siger statsministeren, at nu må oppositionen holde op med at drille regeringen med, at der er et enkelt punkt, der ikke er gået så godt, altså betalingsbalancen. Det minder jo lidt om manden, der sidder og siger: her går det godt, vi har købt nyt hus, vi har købt ny bil, vi har rejst til udlandet to gange, vi har startet forretning osv., det eneste problem, vi har, er kassekreditens størrelse. Er det ikke småligt af banken at komme her og sige, at det bekymrer dem, når nu alt går så strålende?

Arbejdsløsheden er faldet. Hvorfor glæder socialdemokraterne sig ikke over det? Jo, det glæder vi os over. Vi glæder os over, at det under det kraftige internationale opsving er lykkedes at sænke arbejdsløsheden med 25.000 i 3½ år. Den var 245.000, da regeringen trådte til, den er faldet til 220.000 på nuværende tidspunkt. Men desværre er det jo sket i en periode, hvor gælden er vokset eksplosivt, og hvor produktiviteten er faldet herhjemme.

Der kan siges meget om det. Jeg mener stadig væk desværre at måtte konstatere, at understrømmen, de underliggende forhold, dem, vi selv øver indflydelse på i dansk økonomi, forløber skævt.

Nu får Danmark en ny chance, en omvendt oliekrise eller et omvendt olieprischok, serveret på et sølvfad. Det er beregnet, at det vil forbedre vores betalingsbalance isoleret bedømt, uanset en dansk indsats, med 20 mia kr. om året. Det er en helt ufattelig gunstig udvikling for Danmark, og det, man egentlig kunne ønske sig at regeringen forholdt sig til under denne debat, var: hvad skal vi gøre for at udnytte denne mulighed? Hvad skal vi gøre for at fremme opsparingen? Hvad skal vi gøre for at fremme en mere ligelig social